

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

1. februar 2015

NEDELJA	4. MED LETOM
01.02.	<i>ob 7h za farane</i> <i>ob 8.30 na Pernovem za +Anico in Franca Cočan</i> <i>ter rodbini Cočan in Lebič</i> <i>ob 10h za +Danico Voh</i>
Ponedeljek	JEZUSOVO DAROVANJE – SVEČNICA
02.02.	<i>ob 7h za +Ivanko Žolnir</i> <i>ob 16.30 na Pernovem za +Ivana in Nežo Štajner, obl.</i> <i>ob 18h za +Anico Meža</i>
Torek	Blaž - blagoslov sv. Blaža
03.02.	<i>ob 7h za +Rudija Gerčer</i>
Sreda	Jožef Leoniški
04.02.	<i>ob 7h za +Marico Veber</i>
Četrtek	Agata
05.02.	<i>ob 7h za +Urško Hrovat</i>
Petek	Japonski mučenci – prvi petek
06.02.	<i>ob 18h za +Franca Šmarčan</i>
Sobota	prva sobota
07.02.	<i>ob 7h za +Antona, Marijo in Jožefo Verdel</i>
NEDELJA	5. MED LETOM
08.02.	<i>ob 7h za farane</i> <i>ob 8.30 na Pernovem za +Mirana Grobelnik, obl.</i> <i>ob 10h za rajne Svetelove, obl.</i>

OB PRAZNIKU JEZUSOVEGA DAROVANJA (SVEČNICA)

In glej,
bil je v Jeruzalemu mož,
ki mu je bilo ime Simeon;
bil je pravičen in bogaboječ
in je pričakoval Izraelove
tolažbe in Sveti Duh
je bil z njim.
Razodeto mu je bilo
od Svetega Duha,
da ne bo videl smrti,
dokler ne bo videl
Gospodovega Maziljenca.
In po navdihnjenju
je prišel v tempelj.
Ko so starši prinesli
dete Jezusa, da bi zanj
storili po običaju postave,
ga je tudi on vzel v naročje,
zahvalil Boga in rekel:
»Zdaj odpuščaš, Gospod,
po svoji besedi
svojega služabnika v miru;
zakaj moje oči so videle
tvoje zveličanje,
ki si ga pripravil pred
obličjem vseh narodov:
luč v razsvetljenje poganov
in slavo Izraela,
tvojega ljudstva.«

(Mt 2,25–32)

STARČEK Z OTROKOM V NAROČJU

Praznik svečnice postavlja v ospredje dva stara človeka. To sta Simeon in Ana. Ko Marija in Jožef prineseta otroka Jezusa v jeruzalemski tempelj, se ta dva približata ter prepoznata v njem judovskega Mesija in Odrešenika.

Kdo sta ti dve osebi? Nič veliko ne zvedo o njiju. Le to, da sta tudi v visokih letih vsak dan prihajala v tempelj in iskala stik z Bogom. Tja sta prihajala po pomoč in tolažbo, našla sta jo v prepevanju psalmov, v poslušanju Mojzesove postave in prerokov, v pogovoru z Bogom.

Nenadoma smo priče ganljivemu prizoru. Starček Simeon vzame otroka Jezusa v naročje. Ne more verjeti, da je dočakal ta dan, ko so se izpolnile prerokbe in gleda pred seboj Mesija. Slutil je, da ga v življenju čaka še nekaj velikega in lepega. Zdaj to doživlja. To je trenutek izpolnitve in polnosti, ko kar ne more zadržati besed zahvale. »Zdaj lahko v miru odidem s tega sveta. Dočakal sem, po čemer sem hrepenel. Moje oči gledajo Odrešenika, luč, ki je prišla, da razsvetli ta svet. Kaj imam tu še iskati? Česa večjega in lepšega ne morem več doživeti.« Podobno doživlja in govori Ana, ki vsem pripoveduje, kaj je videla.

Ni si težko predstavljati tega starčka. Ves prevzet drži v naročju otroka, ki šele stopa v življenje, on pa se od njega počasi poslavlja. Starec ne odhaja, ker bi bil odrinjen, zagrenjen in z občutkom odvečnosti, ampak ker je izpolnjeno najlepše, kar je pričakoval: »Moje oči so videle Odrešenika.«

Ta prizor nas sili k razmišljanju o nas, naših odnosih med generacijami, o starejših ljudeh, s katerimi živimo. O tem na primer, kako zelo stari ljudje potrebujejo upanje, življenjski smisel, nekaj ali nekoga, za kar ali za kogar naj živijo. To jih ohranja mladostne.

Morda ste v tistem življenjskem obdobju, da vas bo današnji praznik posebej nagovoril in ga boste doživeli kot svojega. Praznik srečanja generacij, harmonije med njimi in medsebojnega sprejemanja. Želim vam, da bi doživljali nekaj tiste izpolnitve, ki je bila dana Simeonu in Ani, ki se jima je sam Bog pustil vzeti v naročje, da bi pokazal, kako prihaja k ljudem. Prihaja nevsiljivo, tako da ga težko odkloniš, kakor ne moreš odkloniti otroka, ki ti zleze v naročje.

Po: TV Slovenija, 1997

Evangelist Luka poroča o Mariji in Jožefu, kako sta Jezusa 40 dni po njegovem rojstvu darovala v templju. V spomin na čudežno rešitev judovskih prvorojencev v Egiptu je bil izraelski prvorojenec posebna božja lastnina in bi se bil moral posvetiti službi v templju. Ker pa je bil za to službo določen Levijev rod, je ostal kot spomin na to dolžnost po postavi ukazani običaj, da so vsakega prvorojenca v templju Boga darovali in ga nato odkupili za pet srebrnih seklov.

Ko je bil po Marijinih rokah Jezus darovan, sta mu po navdihnjenju Svetega Duha prišla nasproti starček Simeon in prerokinja Ana, ki sta svoja stara leta oba preživljala v »pričakovanju Izraelove tolažbe, v postu in molitvi noč in dan«.

O Simeonu je povedano, da je vzel Jezusa v naročje. Modri so božje dete samo gledali, starček Simeon pa Jezusa nosi v svojem naročju. Sv. Irenej pravi k temu mestu: »Ko človek nese in drži v rokah ter objema njega, Božjega Sina, ki je postal otrok, prejme on sam milost, da je sprejet za božjega otroka.«

Iz Simeonovih ust pa je prišla tudi beseda, ki pove: »Luč v razsvetljenje narodov!« Na besede starčka Simeona pa se naslanja starodavni bogoslužni običaj blagoslavljanja sveč, ki se razvije v procesijo s svečami. Pomen tega

obreda je jedrnato izražen v prošnji blagoslova sveč: »Gospod Jezus Kristus, prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, ki pride na ta svet ... kakor te luči, z vidnim ognjem prižgane, preganjajo nočne temine, tako naj bodo tudi naša srca razsvetljena z nevidnim ognjem, to je z lučjo Svetega Duha, in brez sleherne grešne slepote, da bomo mogli gledati z očiščenim duhovnim očesom, kar ti je vseč in našemu zveličanju v korist, ter da bomo tako po temnih nevarnostih tega sveta zaslužili priti k neminljivi svetlobi.«